

Megjelen minden vasárnap. Előfizetési ár : egész évre 6 frt., félévre 3 frt.

A fehér ember.

Elbeszélés.

Irta Tóth József.

(Folytatás.)

A fekete posztóval leterített asztalon volt még egyéb is. Nagy, kétkaru tintatartó, bambusznád tollszárok, fekete bársonyba kötött imádságos könyvek, s megfakult papiresomagok, melyekre a fehér ember bizonyára tapasztalatait jegyezte föl.

Az asztal fölött egy kicsiny, ezüst-kereszt függött s alatta fehér betűkkel, e latin szók voltak olvashatók:

„Ora, et labora!”

A mi annyit tesz magyarul, mint:

„Imádkozzál és dolgozzál!”

A fehér ember ifju vendége csodálkozó arczzal tekintett meg mindent.

A fehér ember így szólt hozzá:

— Lásd gyermekem, az én életem 25 év óta folytonosan imádság és munka közt telt le. Ezek a legjobb gyógyszerek a beteg szivre. Tudsz-e te imádkozni kis kezeidet égre emelve, midőn az éj sötétje kiterjeszti fekete palástját az ártatlanok és bűnösök felett?

— Tudok bácsi, és én minden este imádkozom jó szülőim- és testvéreimért.

— A jó Isten meghallgatja az ártatlanok imáját, gyermekem. De most jér, nézzük meg a gránitszobát. Tudod: mi az a „gránit“?

— Valami szép, fényes kő, — felelé Orbán.

— Igen. Szép, fényes, piros és zöld kő, mely keményebb, erősebb a vasnál. Ilyen kőből van az én másik szobám.

— Óh az nagyon szép szoba lehet! — kiáltott fel Orbán. — Ugy-e az nem rogyik be, ha az egész hegy rászakad is?

— Nem, mert itt a hegy lefelé is, felfelé is csupa gránitból van. Hanem az kívülről nem látszik.

— Hát az mi? — kérde a kíváncsi vendég egy szögletre mutatva, mely néhány arasznyira volt az ezüst keresztől.

— Az egy fehér márvány kölap.

Orbán közelebb lépett a falhoz, s lába hegyére ágaskodva nézte a különös fehér márvány kölapot, melyen különböző czifraságok, betűk, szótagok voltak kivésve.

E különös márvány-metszésen, melynek

egyetlen betűjét sem értette Orbán, szerfelett csodálkozott.

— Mit tesznek azok, bácsi? — kérdezé.

A remete szomorú arccal nézett rá.

— Az azt teszi gyermekem, hogy én nagyon szerencsétlen vagyok, mert az a kép, melyet azon a fehér márványlapon látsz, minden éjjel megjelen álmaim között. Azért metsztem oda, hogy mindig látva hozzá szokjam s álmomban ne legyen olyan borzasztó. De nem lehet ahhoz hozzá szokni.

Megfogta Orbán kezét s bevezette a gránit-szobába, egy alacsony ajtón át.

Fényes, tündöklő szoba volt ez s falait minden oldalról könyv-állványok foglalták el, melyeken óriási könyvek, papírsomagok, s apróbb angolvaszon-kötésű könyvek voltak elhelyezve. A könyvállványok előtt hosszú keskeny asztalok nyultak el, kisebb-nagyobb villanygépeket, ásványdarabot, állati csontokat, edényeket s földgömböket emelve. Ez a fényes gránitszoba olyan volt, mint egy kis muzeum.

A kis vendég növekvő csodálkozással nézett meg mindent.

Hisz ez a fehér ember egy nagy tudós, ki azokból a nagy könyvekből tanul, és mindenféle csodás tüneményeket elővarázsol azokkal a villanygépekkel, edényekkel, csont- és ásványdarabokkal.

Tanulja a természet ezertitku tövényeit.

— De szeretnék látni egy ilyen tüneményt! — mondá, egész élvezettel szemlélve és tapogatva a gépeket.

— Például a villanyt, nemde? — kérdé a fehér ember.

— Azt is.

— Meg a delejt?

— Mi az?

— Erő. Vonzó erő!

— Hát a villany? — kérdé tovább Orbán.

— Az is erő, de az rombol és gyújt. Hisz ismered a „villám“-ot, mely lángot bocsát az égre. Ezzel a géppel lehet ilyen vilámlát csinálni, de nem oly nagyot, mint az, a mely meggyújtja a láthatárt.

S a fehér ember megmutatta neki, hogy lehet vilámlát csinálni. Elkezdte csavarni a villanygépet, és mikor már jól felcsavarta, azt mondta vendégének, hogy fogja meg erősen a kezébe adott drótot s tegye a gép-

hez. Orbán engedelmeskedett, odatartá a drótot, s mi alatt fényes szikrákat látott kipattogni a villanygyűjtőből, erősen meg rázkódott egész testében.

Orbán megijedt a villany-ütéstől.

— Ne félj, nem lesz semmi bajod — mondá a fehér ember. — Még nagyobbakat is szokott ütni. Most nézzük a delejt.

Nagy aczélrudat vett elő, mely meg volt hajlítva, iv alakban, s hasonlított egy patkóhoz.

Azután egy zacskót emelt föl az asztal alól.

— Ebben apró vasszögek vannak, — szólt. — S kibontá a zacskót, s a szögeket az asztalra önté.

Ekkor a delejrudat a szögek fölé tartá, mire a szögek — a delejrúd vonzereje következtében — elkezdtek mozogni, tánczolva közeledni az aczélrúdhöz, lassankint pedig mindannyi mozgó szögecske beleragaszkodott a delejbe, s ott csüngött rajta.

Ez a furcsa tünemény igen tetszett Orbánnak, s elragadtatásában tapsolt kezeivel.

— Majd mutatok én ennél még szebbet is, — szólt a nagyszakállu remete, egy retestt tolvá a gránitszoba nyílása elé, mely után egészen sötét lett a gránitszoba, mint egy pincze. — Megmutatom, hogyan lehet a taplót lánggra gyújtani.

Egy nagy üvegedényt vett elő a „csodaember,“ melynek nyílásába egy hosszú, vékony, és hajlítható csövet dugott.

Pár pillanat múlva, halvány kékszinű világosság terjedt szét a sötét szobában, melynek kísérteties sugarai ráözlöttek a remete arczára, mely olyan sápadt volt mint egy halotté.

(Folytatása köv.)

Váci tájkép.

Köröskörül völgyek,
Köröskörül hegyek
Gyönyörködtetik a
Legelésző szemet.
A város mentében
Folydogáló Duna
E kies vidéknek
Fejedelmi ura.

Büszke gőzösöknek
Kerekei szelik
A szőke ős folyam
Dús hullám-ezreit.
És a hullám-ezer
Csapkod ide s tova;
Szemem a sok éltől
Nem tud lenni hova.

És a dombtetőn a
Kálvária vidék
Legott elbűvöli
Az embernek szivét.
Innen a kilátás
Egészen mennyei:
Imádságban látszik
A lég is lengeni.

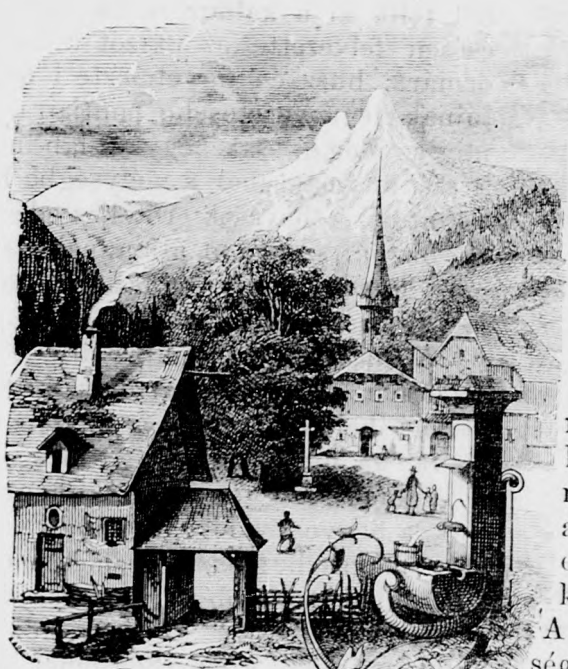
Közelebb érezem
Itt a magas eget;
Üdvösség érzete
Tölti el keblemet.
Én a város felett,

Ez meg lábom alatt;
Szememnek a látkör
Oly nyílt és oly szabad.

Látom ott Dunán tul
Szent-András szigetét,
Ezen túl pedig a
Folyam másik felét;
E másik viz-ágon
Látok egy gőzhajót . . .
Mind ezekre a nap
Olyan szépen ragyog.

Gyönyörűen ragyog
Az égboltról a nap;
Mosolyogva szórja
Széjjel a sugarat.
Arany koronát fon
A vidék fejére;
Fonhat is, fonthat ily
Királyi vidékre.

Városey Mihály.

Karácsony-éj.

— Elbeszélés. —

(Képekkel.)

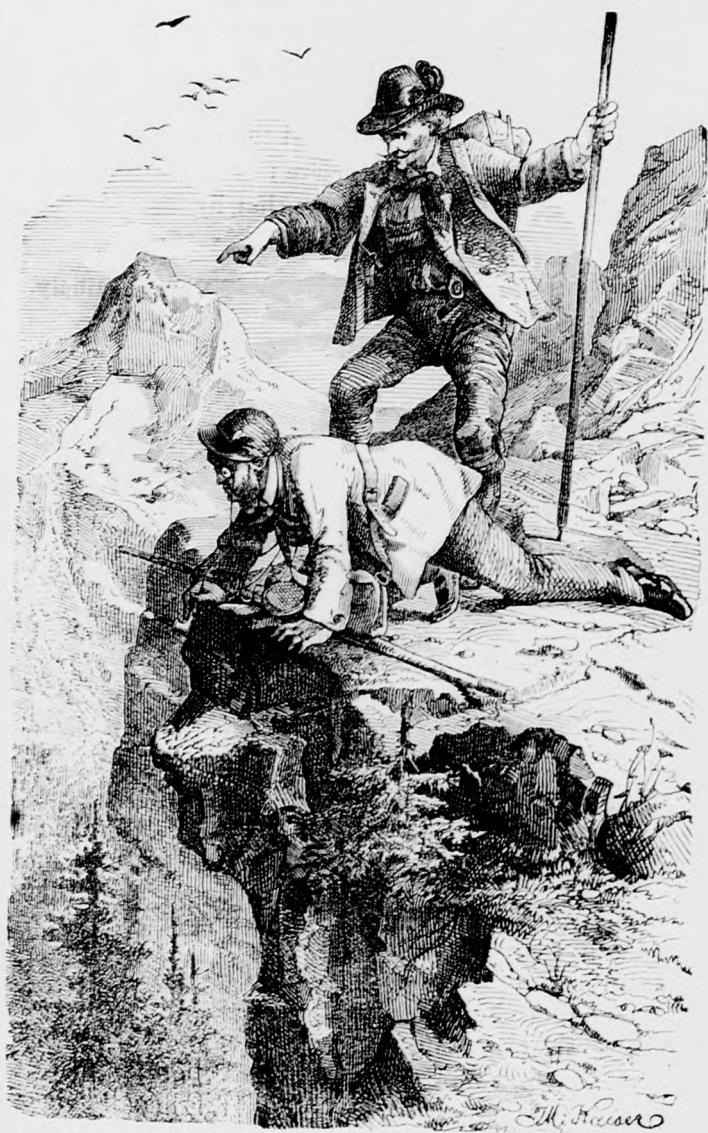
me, magas hegyek között fekszik egy falucska, kisdud, de igen hegyes templomtornyával, melynek vörös födele a sűrű gyümölcsfák zöldjéből a hegység derengő kékes távolában igen messze áll. A falucska egy jókora tágas völgy kellő közepében fekszik, mely tojásdad alakkal bír. A templomon kívül van még egy iskolaház, község-épület s néhány nagyobb lak benne, melyek a hársfa áll s ezek között egy kökereszt. E házak nem csupán gazdasági épületek, de többféle, nélkülözhetlen kézműipar hajlékaul szolgálnak. A völgyben és körül a hegyoldalakon még igen sok kunyhó van szétszórva, mint az hegyvidéken gyakran szokott történni, sőt még távolabb is vannak egyes kunyhók és házak, melyeket már a völgytől látni sem lehet; ezek mélyebben fekszenek a hegységben, de azért mégis a faluhoz tartoznak, lakóik azonban ritkán jönnek ki a többi községi

atyafiakhoz, s télen kénytelenek halottaikat eltenni valami barlangba vagy sziklahasadékba, míg a hó elolvad, és csak akkor temethetik el.

A völgybe nem vezet országut, csak keskeny hegyi utak vannak, melyeken egyfogatú szekerkéjükön hordják a lakók természetményeiket haza; ezért kevés ember jön a völgybe, alig gyalogol erre néha egy-egy vándor, ki a természetben gyönyörködik, vagy éppen valami festő, ki a vadregényes vidék tájképeit rajzkönyvébe felveszi.

Az ilyen félreeső hegyi falu lakosai kedélyes, egyetértésben élő békés nép, mindnyájan ismerik egymást, névszerint, atyjok és szépapjukig; ha egy meghal, mind meggyászolják, ha egy születik, mind örvendenek neki, ha egyiket baj éri, segítnek egymáson s vitáikat magok döntik el, s ha valami rendkívüli dolog fordul elő, összefut az egész falu népe.

A falutól délfelé egy hóval födött hegy emelkedik egész a felhőkig, melynek ragyogó csúcsa csaknem a házak felett látszik lenni, azonban még sincsen oly közel. Így tekint le a völgybe, kiálló szirteivel, fehér köpenyében télen nyáron. Mint legfeltünőbb

Emek körülbelül legmagasabb pontján, homnan már a másik völgybe kell leszállni, egy oszlop áll, mely szerencsétlenséget jelez.

tárgy, a lakosok figyelmét is magára vonja, s így több mondának lett központja az. A falu valamennyi örege, nagyja tud valamit mesélni a hegynek ormairól, csucsairól, stb., a mit vagy személyesen látott, tapasztalt, vagy másoktól hallott.

De e hegy büszkesége is a falunak, mintha csak maguk a lakosok csinálták volna, mert jó hasznót is hajt nekik. Nyáron gyakran jönnek oda utazók, kik a hegyre fel akarnak menni, ilyenkor a falu lakosai közül telik ki a kalauz, s ha szerencsésen felvezette az utazót a hegy ormára, büszkén figyelmezteti őt a tájnak legnevezetesebb pontjaira, s míg az idegen csak négykézláb mer a szédítő magasból a mélységbe letekinteni, a havasok erőteljes edzett fia bizton, szabadon áll annak szélén, egyedül vasas végű hegyi botjára támaszkodva.

A mi a hegyre feljutást illeti, ez rendszeren a völgyből történik. Innen délfelé kell haladnunk s a szép és jó ut, az ugynevezett „gerincez“-en át egy más völgybe vezet. Gerinceznek a hegyes vidékeken olyan nem igen magas hegyet neveznek, mely két sokkal nagyobb hegyet összeköt s melyen át ezen havasok között egyik völgyből a másikba lehet jutni. A két havast összekötő gerincezen itt sűrű fenyő-erdő terül el.

Emek körülbelül legmagasabb pontján, homnan már a másik völgybe kell leszállni,

gyszer egy péklegényt, ki kosarában zsemlét és cipót vitt, e helyen halva találták. Mi okozta halálát, azt semmikép sem lehetett kitudni, mert semmi külső sérülés nem volt rajta. A holt süttöt kosarával együtt egy deszkalapra festették, s ellátták magyarázattal, s egy vörösre festett oszlopra erősítették, melyet a hely színén felállítottak.

Ezen oszlopnál letér az ut s az ugynevezett „gerincz“ hosszában vonul végig, a helyett, hogy a tulsó völgybe szállna le. A fenyvesen keresztül szép egyenes útrés van vágva. Néhol kereszt-utak metszik át.

Az ut csendesen emelkedik s végre egy tisztásra vezet, mely csak gyér gyepvel, száraz mohával és szirtnövényekkel van benöve, egyetlen fa, egyetlen bokor sincs rajta. Itt már egyre meredekebb lesz a hegy és sokáig kell felfelé menni, de mindig csak egy öblös árokban, miből az a haszon, hogy e kopár nagy térségen nem lehet eltévedni oly könnyen. Nem soká a gyepes téreből templomszerűn kiemelkedő sziklák tűnnek elő, s a kétfelől magasló szirtfalak között tovább visz az ut; mindkét felén meredek falak emelkednek, s e gát által a havas összefügg gerinczével.

A szűk völgyben fekvő falucskát Gschaidtnak hívják, s a havasnak, mely ennek házfödeleire letekint, neve Garsz.

Az ugynevezett gerinczen túl sokkal szebb és virulóbb völgy terül mint a gschaidti, s a vörös oszloptól vert ut vezet le oda. Mindjárt a völgy nyilásában egy csinos kis mezőváros, Millsz Dorf fekszik, mely jókora nagyságu, több gyárral s virágzó műiparral s szinte városi jelleggel bír. Lakosai tehetősebbek a gschaidtiaknál, s noha csak három óra járásnyira van egyik völgy a másiktól, mégis a szokások és életmód a két völgyben annyira különbözök egymástól, mintha igen-igen sok mértföldnyi tér választaná el őket. Csak abban egyenlők mindnyájan, hogy hagyományos ősi szokásaikhoz ragaszkodnak, völgyhazájukat rendkívül szeretik s a nélkül nem is élhetnek.

Gyakran hónapok, sőt egy év is elmulik, míg valamelyik gschaidti lakos a szomszéd völgybe megy Millsz Dorfba, vagy megfordítva a millsz Dorfiak sem mennek át Gschaidtba.

Ez utóbbi völgyön át egy országut-fele is vezet; itt nem egy utazó, nem egy vándor mén végig a nélkül, hogy legkevesbbé is gyanítaná, miszerint északfelé, ama magasan emelkedő havas mögött még egy völgy van, melyben szétszórva sok lakház és a hegyes tornyu templom rejlik.

A falu iparosai között, kik a völgy szükségait ellátják, ott van a csizmadia is, kit sehol sem lehet nélkülözni, a hol csak az emberek őseredetiségökben nincsenek; de a gschaidtiak annyira kiemelkedtek már ez állapotból, hogy igen erős és tartós lábbelire van szükségök.

E völgyben, kevés kivétellel, mindig csak egy csizmadia szokott lenni. Háza Gschaidt község piacznál áll, és szürke falaival s barátságos, völd táblás ablakaival a négy hárs felé tekint. Földszint van a műhely és a legények szobája, egy nagyobb s egy kisebb lakszoba, — az árubolt, konyha, kamra s a hozzá tartozó helyiségek; az emeleten van az ugynevezett disz-szoba. Itt két disz-ágy, fénymázás ruhaszekrény, edénytartó, üveg-

szekrény, csinos asztal, töltött székek és fiókszekrény állanak, — továbbá a falon több szentkép és két szép zsebóra függ, czéllövésnél nyert jutalomdíjak, s végre egy külön szekrényben czéllövő- és vadász-fegyverek vannak felakasztva, a hozzá tartozó készletekkel együtt.

A csizmadia-ház mellé még egy kisebb ház is van építve, s amannak mintegy kiegészítő részét képezi. Csak egy szobából áll, a hozzá tartozó helyiségekkel, s czélja, hogy a házbirtokosnak, midőn gazdaságát fia vagy utóda részére átengedi, ugynevezett „különös lakszobául“ szolgáljon, melyben aztán nevével együtt tartózkodnak, míg meg nem halnak, mikor is e helyiség ismét üresen marad és új lakóra vár.

A csizmadia-házhoz még gazdasági épület is tartozik, mert mindenik völgylakó, legyen bár mesterember, egyszersmind földművelő. Ezen épület mögött terül a kert, mely Gschaidtban egy háznál sem hiányzik, s melyekben a lakosok nagyban üzik a méhtenyésztést.

Most azonban még egy más csizmadia is élt itt, az öreg Tóbiás, hanem ezt nem igen lehetne vetélytársnak nevezni, mivel inkább csak foltozgat, mely munkával nagyon el van foglalva, s legkevésbé sem merészelne az előkelő piaci csizmáival versenyre szállni, kivált miután ez őt gyakran bördarabokkal, talphulladékokkal s többefélével minden díj nélkül ellátja.

Az öreg Tóbiás nyáron a helység végén a fák árnya alatt üldögél és dolgozik. Csizmákkal, boeskorokkal van környezve, melyek mind elviselt, fakó színűek és rongyo-

sak. Az öreg Tóbiás télen kis kunyhójában ül, mely jól be van fűtve, mert Gschaidtban a fa nem drága.

A piaczi csizmadia, mielőtt itt megtelepedett, zerge-vadász volt, és fiatal-korában, mint a gschaidtiak beszélik, csak félvállról nézte a világot. Az iskolában mindig a legjobb tanulók közé tartozott, aztán megtanulta atyja mesterségét, vándorolni ment, és végre megint hazajött.

Mint tisztességes iparoshoz illenék, s mint ezt atyja is teljes életében tette, a helyett, hogy fekete kalapot viselt volna, zöldet hordott, mindenféle tollat tűzött fel s rövid zubbonyban járkált büszkén a faluban, — míg apja mindig sötét színű s legtöbbször fekete kabátban járt, és ennek is, mivel mesterember viselte, jó hosszúra kellett szabva lennie.

A fiatal csizmadia szerette a mulatságokat. A környéken minden cél-lövésnél megjelent fegyverével, s néha jutalomdíjakat is hozott haza, mit nagy diadalnak tartott. E jutalmak többnyire szép művi érmekből álltak, melyek elnyerése végett a csizmadia sokkal többet költött, mint a mennyit azok valóban értek, és kiadásában sem volt igen takarékos. Minden vadászatra elment a közel vidéken, s az „ügyes vadász“ nevezetet vivta ki magának.

De néha kétesövű fegyverével egymaga is kirándult a hegyek közé, s egyszer beszélték, hogy fején súlyos sebet kapott.

(Folytatása köv.)

„Akkor vége lesz a világnak“.

— Mese. —

(Vége.)

Az ut a hegyen keresztül nem volt könnyű. Három nap mult el, míg vándorunk az oromra jutott, aztán pedig még kettő, míg a másik oldalon ismét leérkezett.

Megérkezvén, a házi gazdát már otthon találta. Ez elbeszélte neki, hogy a kígyót és békát szerencsésen megölte, hanem a sást nem ejthette el. Aztán kérdezé az ifjutól, nem lenne kedve nála szolgálatba állni.

— Mindennap aunyi jó ételt kapsz, a mennyit csak kívánsz, a bérrrel sem fogok fősvénykedni, ha hiven fogsz szolgálni.

Miután az alku mindkét fél megelégedésére megkötöttem, a házi gazda új szolgáját körülvette a házban és megmutatta neki,

mi lesz a teendője. Egyszer csak egy szikla-barlanghoz értek, mely hármas vasajtóval vala elzárva.

— E barlangban vannak az én gonosz kutyaím meglánczolva, — mondá a gazda, — vigyáznod kell, hogy az ajtó alatt kijá-

rást ne kaparjanak maguknak. Mert tudd meg: ha e kutyák közül csak egy is kiszabadul, akkor a többit sem lehet többé viszatartani, azok is egymás után követni fogják az elsőt, s a világon minden élet elpusztítanak. Ha végre az utolsó kutya is elszabadul, akkor vége lesz a világnak és a nap utoljára kelt volna fel.

Ezután szolgáját elvezette egy hegyhez, melyet nem az Isten teremtett, hanem úgy látszik, mintha roppant nagy, egymásra halmozott gránitsziklákból emberi kezek alkották volna.

— Ezek a kövek — mondá a gazda — azért vannak összehalmozva, hogy ha a kutyák az ajtó alatt lyukat ásának, azonnal egy új kö hengeríttessék oda. Az ökröket, melyek a követ ide fogják vontatni, megmutatom neked az istállóban, s egyszer mind előadom, mire kell ügyelned.

Az istállóban száz nagy fekete ökör állt, mindegyik hét szarvval; ezen ökrök kétszerte nagyobbak voltak a legnagyobb bikánál.

— Hat pár ilyen ökör, a kőszekér elé fogva, könnyen elszállítja a követ. Egy vaspálcát adok neked, melylyel a követ csak meg kell érintened, s az magától a szekérré fog hengeredni. Látnod tehát, hogy nem lesz nagy fáradságod, hanem annál éberebb legyen figyelmed. Napjában háromszor, éjjelenként pedig egyszer vizsgálj meg az ajtót, hogy szerencsétlenség ne történjék.

A mi barátunk tehát csakhamar beletalálta magát új tiszttségébe, s nagyon is tetszett neki, hogy mindennap pompásan ehetik, ihatik, a mint csak szemé-szája kívánja. Két-három hónap múlva a kutyák lyukat kapartak az ajtóküszöb alatt, melyen orruk hegyét kidughatták; hanem tüstént új kö lett oda helyezve, s így hát munkájokat újból kellett kezdeniök.

Igy mult el egypár esztendő; a mi szolgánk szép darab pénzt tett félre megtakarított évi fizetéséből. Egyszer azonban vágy ébredt lelkében megint visszatérni a többi emberek közé, mivel ő oly hosszú időn át nem látott emberi arcot gazdáján kívül. Gazdája ugyan mindig jó volt irányában, — hanem az unalom, az rettenetes vala, kivált ha gazdájára rájött a hosszú alvás

ideje, a mikor tudniillik hét hétig folyvást aludt és nem is mutatta magát.

Egyszer megint bekövetkezett ezen alvási idő, midőn egy nap a nagy sas leereszkedett a sziklahegyre és így kezdett beszélni:

— Nem vagy te nagy bolond, hogy fiatal életedet a jó ételért és italért feláldozod?! Megtakarított pénzednek semmi hasznát sem veszed, mert itt nincsenek emberek, a kik előtt annak értéke lenne. Vezesd ki az istállóból gazdád szellábu paripáját, pénzzel teli tarisznyádat kösd hátára, ülj rá magad is, és lovagolj mindig azon irányban, a merre a nap lenyugszik; akkor pár hét alatt ismét emberek közé fogsz érni. Hanem a lovat vas lánczczal kell megkötnöd, nehogy elszaladjon. Különbön visszajön ide, s gazdád könnyen üldözőbe vehetne. De ha nincs lova, akkor lábai meg vannak kötve.

— Hát a kutyákra itt kicsoda fog ügyelni, ha én elmegyek, míg gazdám alszik? — kérdé a szolga.

— Tehát azt sem érted föl észszel, hogy a jó Teremtő őt azért alkotta, miszerint e pokolbeli ebek fölött örködjék. Csak lustaság tőle, ha hét hétig alszik. Ha nincs szolgálja, akkor majd leszokik a hosszú alvásról s utánalát köteletségének.

E tanács tetszett a szolgának. Ugy tett, a mint a sas mondta, — kivezette a paripát, hátára kötötte pénzes tarisznyáját, maga is rá ült és ellovagolt.

Még nem volt messzire a magas hegytől, midőn háta mögött gazdáját hallá kiáltani:

— Megállj, megállj! menj Isten hírével pénzeddel, csak hagyd itt lovamat!

Hanem a szolga nem hallgatott rá, — szépen tovább lovagolt, míg pár hét múlva megint halandó emberek közé jutott. Ott szép házat épített magának, fiatal feleséget is szerzett, s mint gazdag ember boldogan élt. Ha meg nem halt, még most is él; hanem a szellábu paripa már régesrégén kiadta páráját.

Uti képek a Kőrös-völgyéből.

— Képpel. —

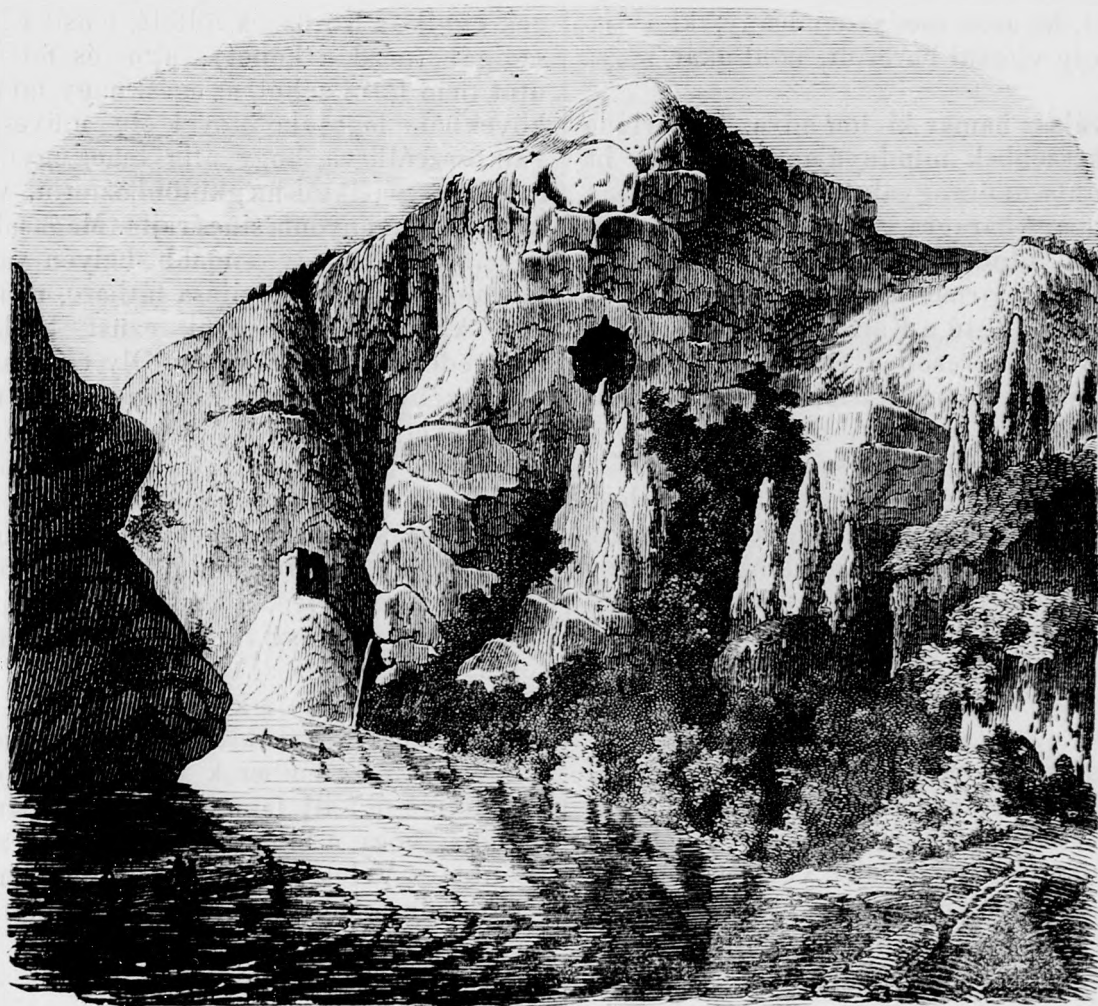
(Vége.)

A bánlaki barlangról egy monda él a nép ajkain, mit itt röviden elmondunk:

Negyedik Béla király idejében e vidéket bánok igazgatták. A bán székhelye Bánlaka volt. Az utolsó bán, Csarno nevű, több ezre-
rekkel együtt Sajónál vérezett el. Egyetlen,
híres szépségű leánya, Lenka, ennek mátkája
Ladár, és e vidéki nép, többnyire gyermekek
és aggok, a mongol sereg elől a bánlakai
barlangba menekültek, magokkal

vívén értékes holmijaikat, s a fegyvertfoghatók
védelmi eszközeiket.

Az országot tüzzel és vassal pusztító
mongolok előtt azonban nem sokáig lehetett
titok ezen menekülés. A barlang és a benne
lévők csakhamar fel lőnek fedezve. A mongol
chán roppant kincsért remélvén találni a
barlangban, elhatározta azt minden

Tündérvár.

áron elfoglalni. E célból feldúlatta népével
a barlangnyílással szemközt levő meredek
sziklafalat, mely a Körös jobb partját ké-
pezé, s a ledöntött sziklából széles gátat
csináltatott a Körösön keresztül. A barlang-
beliek elhatározták magokat utolsó csepp
vérig védelmezni.

A csata megkezdődött. Ladár vezénylő a
barlangbelieket, s oldalánál, villogó karddal
jobbában jelent meg a szép Lenka. Utánok
s körültekintően a barlangbeli harczképes férfiak,

mintegy 151-en, elszánt viadalra készen,
képezték bástyát a barlangban imádkozó és
remegő gyermekek és aggok előtt.

A chán véres halált osztó fegyverével
már Ladár és Lenka előtt állt, utána ujjongó
vad csordája zsákmányt szomjazó vakdühvel
tiporta a maroknyi magyar népet. Ladár és
Lenka egyszerre irányoztak kardot a chán
zömök testének, de egy mongol erős csapása
mindkettőt elhárította. A chán leereszté
fegyverét, s pillanatig elbűvölve, mozdulat-

lanul nézett Lenka szemébe, a legszebb szemekbe, milyeneket valaha látott. Azután megfordult s hadának is visszavonulást parancsolt.

Néhány percz mulva fehér zászló lengett az átelleni parton. A chántól a barlangiakhoz követ érkezett. A hatalmas chán késznek nyilatkozott minden bántalom nélkül harmadnapra szabadon bocsátani a barlangbelieket, ha azon csodaszép leány, ki a csatában oly vitézül harczolt, nőül akar hozzá menni.

A válasz hamar ki lön adva. A barlanglakói készebbek mindnyájan elvérzeri, ha kell, mintsem örangyalukat feláldozni.

Roppant haragra gyuladt a chán ez izeneten, jelt adott a harczra, s pár óra mulva számtalan tatárnak és a barlanglakóinak vére pirosra festé a Köröst. Ott vérzetek el mind, a fegyveresek a csatában, a többiek védtelenül felkonczoltattak a barlangban. Lenka hősiesen harczolt, de egy tatár sem közeledett hozzá gyilkos szándokkal, őt bántani nem, csak elfogni lett volna szabad. De ő, miután Ladár szemei előtt elesett, maga kereste a halált, s midőn az ellenség kardja kimélte, saját fegyverével döfte szívét keresztül. A chán megmosatta, felöltöztette hulláját, és sátorában kiterítettte, s három nap és három éjjel éhen-szomjan sirt felette.

Azután elvonult a vad csoport, égetve és gyilkolva mindenütt, a merre ment. Csupán egyetlen ház maradt épen a vidéken, s az Csarno bán saját laka volt, ezt megkimélte a chán Lenka iránti kegyeletből. És ott, hol e kis ház megmaradt, most falu áll, mely körötte épült későbbben, s most is Csarnóháznak nevezik.

A bánlakai barlangtól, e rege meghallgatása után, bucsut véve, tovább haladánk, s mintegy három negyedóra mulva elértük a révi határt.

Itt a bércfalak ismét összébb szorulnak, meredekebbek lesznek, s a tájt sűrű bükkerdők fődik. Kiálló kopasz barna szirtek, gyors zuhatagok által szeldelve keresztül, mindinkább zordonabb kinézést kölcsönöznek a tájnak.

Azonban a baloldali hegysor hirtelen félre kanyarodván, egy mindenfelől magas, erdős hegyektől bekerített térségen találjuk

magunkat Itt valóban meglepő látvány tárult fel szemünk előtt.

Jobbról magas barna mészkőfal, mintegy nagy templom félbolthajtása, borul el a Körös felett, mintha kíváncsian szemlélné saját képét annak tükrében; alatta néhány öles magasságu szikla-kup tetején, mintha csak a bércből kinőtt volna, áll egy négyszögletes toronyszerű épület, ablaküreginek egyike a Körösnek fölfelé, másika lefelé szolgál (nézd a képet); ajtót és felvezető utat nem látni sehol, az egész nagy faragott kövekből, lapos kőtetővel oly művészileg van összeállítva, hogy alig lehet egyik darabját a másiktól megkülönböztetni, vakolatnak semmi nyoma sincs rajta. Magasabban a sziklafalnak egy simább helyén valami barlang szük, kerek nyílása látható, melyből egy kristálytisza patak ezüst hullámai csörgedeznek alá örökösen. Oly csodaszépe, oly regényes e különben egyszerű lak, mely csak egyetlen szobából áll, miszerint nagyon is rá illik a név, melyet a nép neki adott: Tündérvár. A vidékbeli oláhok, ha e torony nevét kérdezik, mindjárt el is mondják annak eredetét: a tündérek oda jönnek nyáron, a holdteltének éjjelén, s hosszú aranyhajukat az ablakból leeresztve, megfürösztik a Körös habjaiban.

Ki építette ide e különös lakot? — azt bizony nem tudja senki; csak annyit tudnak felőle, hogy az emberek emlékezetét meghaladó idő óta áll fenn. A rege azonban azt mondja, hogy a bihari vár Árpád vezérei, Uszubu és Velek által elfoglaltatván, annak azelőtti ura, Mén-Marót, bujdosott ide, — ő építette magának e kis lakot, s ott élt a vidéki népnek rémül és ostorul.

A lakhoz csupán csak osolnokon vagy tutajon lehet jutni, a szárazon menetelt nem engedvén meg a meredek hegyoldalt közvetlenül mosó Körös árja.

Hogy e lakból valaha kölépcsőzetek vezettek fel a hegytetőre, ennek némi nyomát ma is láthatni, valamint az is gyanítható, hogy a közeli szük üregű barlang alagutul szolgálhatott szükség esetében e lak birtokosának, mert a bérc tulsó oldalán szintén több afféle nyílás és torkolat vehető észre.

Soká szerettünk volna még e ritka szépségű tájkép szemlélésében gyönyörködni, de a nap hanyatlott, s így hát sietnünk kel-

lett. Tutajunk sebesen uszott tova a sima hullámokon, s a hegyek lassankint halmokká törpültek szemcink előtt, s a jobbkez felőli hegysor egészen megszűnt, míg a balkéz felőlit rengeteg erdőség fűdi; ez is balra tér s úgy vonul el tovább. De kis idő múlva jobbról is más hegyláncz merül fel a láthatáron, egyenes irányban vágva Nagy-Váradnak, s e két hegyláncz képezi a szép, regényes, de gazdasági tekintetben igen szegény Kőrös-völgyét.

B. J.

Kis köszöntő.

Jó barát emlékkönyvébe.

I.

Isten hozzád, jó barátom,
Isten veled! Élj boldogan.
Oh ha tudnád, mint fáj szívemt
Midőn e szó ajkamon van.

Szoretfelek, jó barátom,
S így oly nehéz elválnom most,
De mi pályánk messze eltér,
M szse vezetve a harcost.

Hogyha távol kész majd tőlem,
Emlékezz' jó barátodra,
Én szeretni foglak addig,
Mig ütni fog a végóra.

„Élj boldogan,“ ez hő vágyam,
„Élj soká,“ ez óhajtasom,
„Nefeledj!“ ez kiáltószóm,
„Isten hozzád“ most, barátom!

II.

Boldogulj pályádon,
A melyet kitértél,
Emléked szívemben
Tartósan, mindig él,
Csak óh te ne feledj,
Én téged soha sem,
Légy boldog pályádon,
S áldjon meg Istenem! —

III.

Legyen erős barátságunk,
Mint a nagy, szilárd szikla, —
Azt semmi baj és semmi vész,
Soha meg ne ingassa.

IV.

Isten hozzád jó barátom,
Légy boldog a távolban,

Csak oh néha emlékezz' rám,
Mert hű barátod voltam.

Adja az ég, a mit kívánsz
Teljesüljön mindenkor,
„Hass és alkoss“, hogy hazánknak
Jó polgára légy egykor.

V.

Kimondhatlan, mit kívánok,
Annyi sok jót, örömet,
Annyi, annyi boldogságot,
A mily sokat csak lehet.

De öröm-napjaid között
Barátodat ne feledd,
És szeressed hiven, míg csak
Dobogni fog kebeled.

Kőrös László.

Ingó hajó-szoba.

(Képpel)

Tengeren s annak hullámain uszni nagyon szép dolog — a képzeletben, a valóságban azonban azoknak, kiknek gyomra a hajó ingásai iránt érzékeny, gyakran nagyon kellemetlenné válik. A tengeri betegség ellen a legkülönbözőbb szereket hozták már javaslatba, melyek közül eddig csak egy volt sikeres: az otthon-maradás. Örvedetes hír lepte meg az utazókat, midőn végre sikerült egy, valóban biztos eszközt felfedezni a tengeri betegség elkerülésére.

Lorenzo D. Newellnek Uj-Yorkban t. i. azon ötlete támadt, hogy a hajó-szobában (kajüte) ismét kisebb szobákat kell felállítani, melyek mint a delectu tok lebegnek, a hajó ingását nem követik, hanem a hajó minden helyzetében és mozdulatában mindig vízszintes állást foglalnak el. Képünk ily lebegő hajó-szobát mutat.

A) falazata ezen lebegő szobának, melynek rendesen köralakja van, és C) mozgékony kajmokba úgy van beaggatva, hogy mindig vízszintes állást foglal el. BB) ajtók, melyekhez lépesők vezetnek fel, úgy hogy kényelmesen lehet be- és kiszállni.

Oldalt táblák vannak, melyekkel az ülést kiszélesíthetjük alvásra vagy nyugvásra. Az ür közepén asztal van, s egyáltalában az egész kényelmesen van berendezve.

A borz.

Földünknek egy nagy részén elterjedve, elkülönözve a világtól, a napfénytől irtózva, rejtőzve él az állatvilág egy különze, melyet azelőtt többnyire a medve-fajokhoz, most azonban inkább a nyest-félékhez számitnak, s ez pedig a borz.

Önző, mogorva, különcz modoru, nehézkes jelenségü és nagymérvü önelégültséggel bírván, remeteszerű önző életet él, mint egy vén agglegény, saját testét — mely legnagyobb kincse — őrizve. Távol a világ zajától, saját biztonságáról gondoskodva, magányosan, barátságtalanul él várában, s mint családapa sem törődik annak gondjai-

Ingó hajó-szoba.

val, az anyára bizza a gyermeknevelés bajait és örömeit s visszavonul a gyermekszoba zajától távollevő külön lakába.

A borznak nincsenek barátai. Ő nem szeretetreméltó, modora nem finom, jelensége nem vonzó, nem kellemes. Durva, serteszerű szőre, orrmányszerű orra, rövid lábainak hosszú karmai, mindene olyan furcsának tetszik, olyan ormótlannak. Hi-

ába, az emberek már egyszer bizonyos igényekkel lépnek fel a földnek teremései irányában; nyájas modor, simulékony élénkség és kecses jelenség kilékit minket egynémely jellemhibával is, s jobb szinben tüntet fel előttünk egynémely ismeretes bűnöst.

A borz mindezen társadalmi erények egyikével sem bír, sőt ellenben, ő mindeze-

A fellhasznált alkalom.

ket makacsul tagadja s még azt sem ismeri el, hogy a kellemetlen illat nem a jó társaságba való. Ő azt mondja:

„Én vagyok én, s a többivel nem törődöm!“ — Ő nem ismeri sem a közös örömet, sem a közös fájdalmat, kerüli saját fáját is, kivéve legelső ifjúságában, a mikor néha egy pár ilyen különcz együtt lakik, s úgy látszik, ő érzéketlen minden iránt, mi szükségletei kielégítésének körén kívül fekszik. Ő azonban inyencz, csak hogy nem válogató. Az ő számára csakhamar készen van a terített asztal; ha jó és bőven van tálalva, akkor éli világát; gyümölcs, főzelék, bogártélék, apró emlősök, mindennemű hullók képezik táplálékát. Ő rabol, lop és gyilkol, a hol alkalom nyílik rá, s a hol veszélyt nem gyanít.

Mint többnyire minden különcz, ő is pontos és rendszerető. Napja és éjjele nála szabályszerűleg van beosztva. A napon át a nyugalomnak engedi át magát. Fél álomban heverész barlangjában vagy sütkörésszik a napon annak ajtajában, legfeljebb elsetál a legközelebbi patakhhoz, tóhoz vagy forráshoz; ha békákat lelhet, azok közt szörnyű pusztítást csinál, eszik, a mennyit lehet, s ha már torkig jóllakott, akkor elharapdálja a békák lábait, hogy el ne szökhessenek, s lassankint elhordja őket barlangjába, s aztán határtalan henyéléssnek engedi át magát.

Csak éj beálltával kezdődik tevékenysége. Ilyenkor elhagyja házát; ovatosan, orrát a földnek szegezve, halad, igen mérsékelt gyorsasággal, s felkeresi azon helyeket, hol élelmet találhat. Sokoldalú izlésének következtében, e tekintetben tágas tér nyílik előtte, de azért vannak bizonyos kedvencz eledelei, mit különösen a gazdák néha fájdalmasan éreznek.

(Folyt. követk.)

A felhasznált alkalom.

(Képpel.)

A csacsi nem olyan szamar, mint közönségesen gondolják. Tudnék én erről sok furesza történetet, azonban most csak egyet mondok el.

Báró Kemény Istvánnak volt Csombordon két szamara; ezeket arra használták, hogy minden csütörtökön egy kerti zöldségekkel

jól megrakott szekerkét huzattak be velök Enyedre a hetivásárra. A hét más hat napja alatt a két szamárnak semmi dolga sem volt. Hanem a jámbor állatok az egynapi tehervonást is sokallták. Egyszer csak özszebeszéltek s csütörtökön hajnalban, mikor a kertész a két szamarat a szekérbe akarta fogni, — a füleket sehol sem találja. Egész estig nem kerültek elő. Hanem pénteken reggel megint ott legelt mind a kettő a kövér fűben a kertben, s hat napig mindig ott látták a két állatot.

Ismét jött csütörtök. A kertész keresi a két szamarat, — nincs sehol. Estig elő sem kerültek, pedig tüvé tették érttök a kertet. Pénteken reggel megint ott legelt a két szamar, oly jó étvágygyal, mintha előttevaló nap egy harapást sem ettek volna.

Az esemény méltó meglepetést okozott, s a báró megparancsolta, hogy két udvaros gyerek éjjel nappal nyomában legyen a két csacsinak.

Csütörtökre virradóra megkettőztették az őrséget, s csakugyan rájöttek a titok nyitjára. A két szamar napfeljötté előtt szépen belebujt a kert végében lévő téglakemence fűtő-lyukába (nem volt tüz benne), — ott meghuzták magukat és hallgattak, mint a haris a zabban. Nem háborgatták őket; várták, mi lesz a dologból. A két szamar estig nem bujt elő, — inkább éhen, szomjan ott kuksoltak, csakhogy a vásárba ne kelljen huzni a szekeret.

Ebből a kis történetből az a világos tanulság, hogy a szamar (legalább az a kettő) hétig tud számlálni, mert azzal tisztában voltak, hogy minden hetedik nap hajtják őket Enyedre. Mindig mondtam én: nem olyan szamar a szamar, a milyennek látszik!

A mi képünk is ilyen furfangos szamarat ábrázol. A juhásznak valami dolga akadt, de a bundáját ott hagyta. A csacsi gondolta magában: jó heverés eshetik ezen a bundán, a mit az én gazdám télen-nyáron derekaljnak, meg takarózónak használ; nyeregnek is elég kényelmes, nem töri a hátamat, — hát még kanapénak minő pompás lehet!

Fogadok, hogy így gondolkodott, — s most magának adja róla a bizonyítványt: hogy föltevése alapos volt; úgy meghempereg kedvére a juhászbundában.

No de ha a gazda jelen volna, csacsi uram nem heverészne ám a fürtös gubán. Nini, ott ballag, hátat fordítva a jelenetnek. Hej, ha meglátná, majd lenne dolga a kajmós botnak, — még pedig a te hátadon, csacsi barátom!

— á — r —

Krónika.

T. előfizetőimhez! „Gyöngyvirág tündérkéi” című regénykötet — melynek előfizetési felhívása e laphoz volt mellékelve — már sajtó alatt van, s jövő hó elején minden előfizetőmnek meg fog küldetni a téli estékre s a karácsonyi ünnepekre alkalmas ajándékul, s mulattató olvasmányul szolgáló tündér regé. Minthogy pedig — a felhívás szerint — az előfizetések beküldésére kitett határidő már e hó 15-én lejárt, tisztelettel kérem mindazon pártolóimat, kik munkácskámra előfizetőket gyűjteni sziveskedtek, hogy izeket minél előbb beküldjék, egyszersmind tudatom azt is, hogy a „Kis Vasárnapi Ujság” olvasói, kik még könyvecskémre nem küldték be előfizetéseiket, de a regét megszeretni óhajtják, még mindig a felette olcsó (40 kr.) kedvezményi áron kapják meg december 5-ig, mely időn túl csak felemelt bolti áron lesz kapható. Kérem tehát t. pártolóimat, kik akár a „Gyöngyvirág tündérkéit”, akár a „Kis regélő” sok mulattató elbeszélést tartalmazó könyvetet megszeretni óhajtják, előfizetéseik mielőbbi szives beküldésére. (Pest, vas-utca 13. sz. alá.) Tisztelőjük: Tóth József, m. k. —

— **Nagybecsi ajándék.** Liszt Ferencz pár nap előtt meglátogatván a nemzeti muzeumot, az igazgatót fölkérte, bocsásson rendelkezése alá néhány szokrényt az ő gyűjteménye számára, mely eddig a weimári muzeumban őriztetett, s melyet most a nemzeti muzeumnak ajándékoz. E gazdag gyűjtemény értéke 300,000 frank. Van benne egy pompás váza (30,000 frank értékű), melyet Liszt az orosz czártól kapott; ott van ama diszkard is, melylyel az ünnepezt művészt Pesten tisztelték meg 1845-ben. A diszes arany és ezüst koszorút, melyet Liszt legközelebb megült jubilaumára kapott, szintén a nemzeti muzeumnak ajándékozta.

— **Micsoda bajt csinál néha egy fatuskó is.** A magyar gőzhajó-társulat „Fiume” nevű hajója szombat éjjel Dunaföldvárról jövet a rajta levő utasokkal és személyzettel majd elsüllyedt. Dunavecsevel szemközt 10 óra tájon a gőzhajó a Dunában lévő számos tőkék egyikének neki ment, oly erővel, hogy a hajó fenéke belyukadt s a víz nagy gyorsasággal behatolt a podgyászraktárba, mely pillanat alatt víz alatt állott. A rémület nagy volt s a helyzet komolysága által teljesen indokolt. A kapitány azonnal és erélyesen hozzá-

lított a mentő eszközök alkalmazásához. A legénység folytonosan merítette a vizet kifelé, de terhes munkájában annyira kimerült, hogy paraszttal és napszámosokkal kellett felváltani. A hajó, melynek vasárnap hajnali 4 órakor kellett volna a fővárosba érkeznie, déli tizenkét órakor érkezett csak meg.

— **Deák Ferencz** gyengélkedik. Egy héttig komolyan beteg volt, most azonban már könnyebben érzi magát s jó kedve is visszatért. Természetesen még több napig a szobát kell őriznie.

— **Téli napok.** Több mint egy hét óta valóságos téli napok járnak, — minden reggel kemény fagyra ébredünk, s a mellé oly csipős szél fujdogál, hogy ugyancsak kipirosítja a járókelők orcáit. A mult egész télen nem volt ennyi hideg, mint most egy hét alatt, — csak hó hiányzik, hogy legalább is december közepébe képzeljük magunkat.

— **Leánylopás.** A főváros szomszédságában fekvő R.-Palota faluban megjelent egy tisztességesen öltözött asszony, s egy 13—14 éves leányt felszólított, álljon hozzá szolgálatba; neki — azt mondá — kávémérése van Pesten (meg is nevezé az utcát és a ház számát), a leánykának nem lesz más teendője, csak a vendégeknek kiszolgálni a kávé, a miért jó fizetést fog kapni. A gyermek szülői beleegyeztek, s a leány elment az asszonnyal. Pár nap mulva az anya meg akarta látogatni leányát, bement Pestre, de abban a házban, melyet az asszony mondott, nem volt kávémérés, s így az anya senkit sem talált meg. Nehány nap mulva azonban hazaérkezett a leányka, fáradtan, rongyosan, s elbeszélte, hogy az az asszony őt Budára vitte, honnan egy másik asszonnyal kocsin Vácra kellett mennie; Vácra megint tovább akarták vinni, de a leányka a városon kívül kiugrott a kocsiból és futni kezdett. Az asszony és a kocsis utána, s ez ostorával többször végighuzott a leányka hátán. A kis leánynak azonban, egy vizen átgázolva, sikerült üldözőitől megmenekülni, s egypár napi bolyongás után végre hazavergődött szülőihez. — Így beszélt el nekünk e különös történetet maga a szegény leánykának édes anyja.

A nagyvilágból.

— **Egy ló boszuja.** Tudva levő dolog, hogy a lovak nem csak nagy ragazkodásra, de nagy gyűlöltre is képesek; a jó bánásmódra sokáig visszaemlékeznek, de a sérelmeket sem feledik el. — A párisi társa-kocsizási-társaság egyik kocsisa igen kíméletlenül bánt lovával. Az állat, midőn az istállóba visszavezették, míg többen voltak jelen, igen csendesen viselte magát, de alig távoztak el a jelen voltak, kiszabadítá magát a kötőfékből, a kocsisnak esett, ezt földre tiporta s még fogaival is kegyetlenül összemarcangolta. A se-

gélykiáltozásra elősereglett kocsisok csak nagynehezen tudták társukat megmenteni, kit aztán kórházba szállítottak, annyira össze volt törvezúzva.

Repülő béka. Hogy repülő evetek, repülő halak léteznek, azt régóta tudjuk. — de hogy repülő békák is legyenek, arról csak közelébb értesültünk, Wallace angol tudósnek a malayi szigeteken tett utazása leírásából. — Borneo szigetén a nevezett tudóshoz egy chinai muakás 4" hosszú nagy zöld békát hozott, melyet ő egy magas fáról leszállni látott. A békának jó hosszú ujjait vékony hártya kötö össze, úgy hogy a kiterjesztett lábak területe nagyobb volt mint a testé, melyet különben igen nagyra tudott felújni. Az állatnak zöld háta, sárga hasa volt; az ujjait összekötő hártján fekete-sárga csíkok tarkáltak. Egyik-egyik hátulsó lába 4 négyszög hüvelyknyi, az első pedig 2—2 négyszög hüvelyknyi területet foglaltak el. Az ujjak hegyén levő nagy taplemezek azt bizonyítják, hogy az állat a fára kuszó békák sorába tartozik. Nem igen hihető, hogy az ujjak közt kifeszített nagy hártya csupán uszásra szolgálna, — az állat azt mindenesetre es-ernyő (Fallschirm) gyanánt is használja. Wallace tapasztalata még azért is nagyon érdekes, mert azt bizonyítja, hogy a lábujjak nem csak kuszásra és uszásra, de még repülésre is átalakulhatnak.

— **A ki gyorsan akarna utazni.** Egy külföldi lap beszéli a következő adomát: Egy lengyel zsidó utazott Berlinből Frankfurtba külön postakocsin.

— Hány lovat akar? — kérdé a postamester.

— Hogyhogy? — kérdé a lengyel zsidó megütözve.

— Két lóval 12 óra alatt, négy lóval 8 óra alatt érhet oda.

— Kérem, adjon nekem 24 lovat, hogy ebben a pillanatban ott lehessenek, mert nagyon sok a dolgom.

Talányok.

1) Kollerich Imától.

Tíz betüből állok épen,
Fon ragyogok felhős égen. —
Tíz betüim négy elseje
Nagyon fontos életszere
Felsőbb rendű állatoknak. —
5. 6. betüim oly szerszámnak
Neve, mely sok mesterségnél
Fontos eszközül szerepel.

2) Sági Mukitól.

öt öt   bőlből
öt a   bőlbőlből = 7 7 7 7 7
öt öt   bőlből   7 7 7 7 7

3) Vitális Rózától. Lógrás szerint megfejtendő.

vég-	gyer-	sze,	mely	el	ered	tünése:	bájol,
mesz-	mege,	kép	mek	el-	ugy	ni	már
egy	E viz	viz	lesz	tot,	ja?	Alig	A mi
tö-	től	Hogy	bok	any-	tér-	el-	hab-
e	dé	veszve;	a	Nem,	par-	nap-	S e
hely-	cse-	ha-	ugy	fog-e	jától,	nak	hagy-
Kér-	És	zug-	fiam,	megy	ja.	szép	ja-
va,	e	vegve?	Vissza	fut	ink-	Hová	képe

4) F-y Vilmától.

A ki nem lát, az ritkán 5. 4. 3. —
Munka után jó az 2. 1. 4. 3. —
Mozog és nő mind, a mi 2. 5. —
Zug a kályha, ha itt a 1. 2. 5. —
Fának életet ad a 1. 6. —
A jó vadász puffra nem 3. 6. —
Meleg gúnyát szedet elő
Ha bekopog a 1. 2. 3. 4. 5. 6.

5) Policzer Józseftől.

Egy kicsi kerek szem,
Mepesipi a nyelvét.
Hagyd el végbetűjét,
Bíz mámorba ejthet;
Módjával használva
Senkinek sem érthat,
De söt használják is
Néha orvoságnak.

Megfejtési határidő december hó 20-dika.

TARTALOM.

A fehér ember. (Folytátás) — Váci tájkép. — Karácsony-éj. Elbeszélés. (Képekkel.) — Akkor vége lesz a világnak. (Vége.) — Uti-képek a Körös-völgyéből. Képpel. (Vége.) — Kis köszöntő — Ingó hajó-szoba. (Képpel.) — A borz. — A felhasznált alkalom. (Képpel.) — Krónika. — A nagývilágból. — Talányok.

Figyelmeztetés. A szerkesztőség számára küldendő levelek ekkép czimezendők: **A „Kis Vasárnapi Ujság” szerkesztőségének. Pest. egyetem-utca 4. sz.**

Felelős szerkesztő **K. Beniczky Irma.**